

земље, састављеном од законом утврђеног броја судија на челу с председником. Овај суд врши и контролу уставности закона по узору на амерички модел контроле уставности и улогу Врховног суда у тој оцени уставности америчких закона. Јапански устав од 1946. посвећује и посебну (III) главу правима, слободама и дужностима грађана и то су углавном класична права и слободе, али и нека нова социјална и економска права (на рад, образовање, слободан избор професије и др.) Иако монархистички, овај Устав Јапана је имао и демократски карактер, што дугује и утицају америчких окупационих снага на челу са генералом Мак Артуром, па се често помиње да је он дело америчке војне команде у Јапану или чак Мак Артуров устав.

б) Устав Италије од 1947. (ступио на снагу 1. јануара 1948.)

Ово је нов Устав Италије, донет после абдикације краља и успостављања републике путем референдума и он је применио класичан систем парламентарне владе. Овај републикански Устав је значио напредак у развоју италијанске уставности јер је значио раскид са фашизмом али и због неких оригиналних решења, нарочито у уређивању материје људских права. С њиме је Италија показала да раскида са фашистичком прошлошћу, али и своју приврженост принципима европске демократије и њене слободе. Устав је успоставио мање-више класичан тип парламентаризма са извесним специфичностима у положају председник Републике кога на 7 година бира посебно бирачко тело. То тело је састављено од чланова оба дома Парламента и од по три делегата сваке покрајине које бирају покрајинска већа. Специфичност председничког положаја је у томе да не може да буде опозван, што је ближе решењу његовог положаја у председничком систему власти. То се види и из тога што може да буде оптужен само за велеиздају и повреду устава (што се утврђује пред Уставним судом) па је тако он у целини стабилан елемент извршне власти. Ван овог решења, у духу усвојеног парламентарног решења, председник Републике именује председника владе (Министарског већа) а на његов предлог и чланове владе, министре. Влада и министри у њеном саставу одговарају пред оба парламентарна дома (и пред Сенатом) и предлог за неповерење влади и министрима подноси најмање једна десетина чланова једног или другог дома, с тим да се о том предлогу за давање или одузимање поверења гласа поименично у оба дома. Италијански устав од 1947. уводи и уставно судство као институцију